

ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה וגוי' (דברים לא). הינו שאמր רבי אלעזר, ארבעים שנה האיר השם לישראל, והתבונס לסוף ארבעים שנה, והארה הלבנה. אמר רבי שעזון, ודאי לך הוא, הינו שפטות (משל י) ויש נספה ולא משפט, והרי התעדרו החברים, ואנו נברא את הפטוק. אבל על מה שהחדרו החברים, הכל הוא צריך לעוזם לגלות (לחות המת), שהאדם שנאסר עד שלא יגיעו ימיו.

בא וראה, והרי נתבאר, שכל הרוחות שיוצאות מלמטה, יוצאות זכר ונkehה ונפרdot. ולפעמים יצא נשמה הנkehה עד שלא יוצא הנkehר, שהוא בן זוגה. וכל פעמים שזכר לא הגיע זוגה. ואלה להזדог עם נקתו ובאו ומנו להזדог עם - בין שמא יחר ואנשיך בהדרה, בין דמתא זמנה דהאי לאזדווגה בהדרה, בין דמתא זמנה לאזדווגה, כשבחדור זמן של זה להזדог, בשפתחו אדק בעולם לפקד על חטאי העולם, בזוס את אחריה מה שגשא אותה, ובא אחריו ולוקם אותה. ועל זה קשים זוגים לפני הקדוש ברוך הוא.

ובכל זה משום שהזכר סרה במעשו. ואך על גב שלא סרה כל מה מעשי בחטאו, התבונס באוטו ומן עד שלא הגיעו ימיו, שלא עשה כן במשפט, ועליו בתוב ויש נספה ללא משפט. ופוגב בית דין של אדק בחטאו, משום שהגיעו זמנו של الآخر, ולוקם אותה, שהרי היא שלו. אמר לו רבי אלעזר, ולמה יפריד אותך הקדוש ברוך הוא ובא אחר ויתן לו? אמר לו, זה כי תועלתו של המת, וטוב שעושה עמו שלא תגיע (יראה את אשתו ביד אחר).

ייאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה וגוי'. (דברים לא) הינו דאמר רבי אלעזר, ארבעין שנה נהייר שמשא לון לישראל, ואתכנייש לסופ ארבעין שניין, ונהייר סיחרא. אמר רבי שמעון ודאי הבי הוא, הינו דכתיב, (משל י) ויש נספה ולא משפט והוא אתערו חכרייא. ואנן נוקים ליה לקרה. אבל על מה אתערו חכרייא כלא הוא אצטריך לעלם, לגלאה (ס"א לתועלה רבר נש), דבר נש דיתכנש עד לא מטוין יומו.

הא חזי, וזה אמר, הכל רוחין דנקין מלעילא, דבר ונתקבא נפקי, ומתקרשן. ולזמן תפיק נשמה דנוקבא, עד לא נפקת דבר, והוא בר זוגה. וכל זמן דרכיה נוקביה, וandi מטה זמניה לאזדווגה בהדרה, בין דמתא זמנה אחר ואנשיך בהדרה, בין דמתא זמנה דהאי לאזדווגה, כדר אתער אדק בעלם, למפקד על חובי עלם. בניש ליה להאי אחריא, הדוה נסיב בהדרה, וandi אחריא ונטיל לה. ועל דא קשין זוגין קמי קדשא בריך הוא.

יבל דא בגין דסrah דכורא עזבדי, ואף על גב דלא סrah כל כד עזבדי בחטאיה, אתכנייש בההוא זמנה, עד לא מטוין יומו. דלא עbid הבי במשפט. ועליה כתיב, (משל י) ויש נספה ולא משפט. ואערע ביה דינה, אדק בחובוי, בגין דמתא זמניה דאחריא, ונסיב לה, דהא דיקיה היא.

אמר ליה רבי אלעזר, ואמאי, יפריש לון קדשא בריך הוא, ויתמי אחריא ויהיב ליה. אמר ליה דא הוא תועלתא דבר נש, רטיבי דעbid עמיה, דלא ימטי (ס"א יחת) אתתיה ביד אחריא.